

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมາṇีชยพระมหาภตทริย ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๐/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ๗.๓๔/๒๕๖๒

วันที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง นายเศกสรรณ์ โพธิ์สีรุ่ง (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาข้อกฎหมายนี้ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายเศกสรรณ์ โพธิ์สีรุ่ง (ผู้ร้อง)
กล่าวอ้างว่าทางสาวยุพิน โพธิ์สีรุ่ง เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายสารอด โพธิ์สีรุ่ง เป็นจำเลยที่ ๑ ผู้ร้องเป็นจำเลย
ที่ ๒ และนางสาววาสนา โพธิ์สีรุ่ง เป็นจำเลยที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดกาญจนบุรี เรื่อง ที่ดิน ละเมิด ขับไล่
โดยศาลจังหวัดกาญจนบุรีพิพากษาให้จำเลยทั้งสามและบริหารรื้อถอนทรัพย์สินและออกใบจากที่ดิน
ก.บ.ท. ๕ เลขสำรวจที่ ๘๐/๒๕๔๕ หมู่ที่ ๑๔ ตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
โจทก์และจำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษแก้เป็นให้ยกฟ้องโจทก์ ต่อมาโจทก์ฎีกา
และศาลมีคำพิพากษาที่ ๕๐๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๑ ให้โจทก์มีสิทธิครอบครอง
ทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทดังกล่าว ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการระบุทิศของที่ดินตามใบเสียภาษีนำรุ่งห้องที่
ก.บ.ท. ๕ ที่ดินเลขสำรวจที่ ๘๐/๒๕๔๕ ที่ระบุว่าทิศเหนือติดทาง ทิศใต้ติดคลอง ทิศตะวันออก
ติดคลอง และทิศตะวันตกติดที่ดินนายสมเดชหรือนายชนกฤต โพธิ์สีรุ่ง ไม่ตรงกับหนังสือสัญญา
ซื้อขายฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๓๑ ที่โจทก์ได้นำมาใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี
ซึ่งหนังสือสัญญาซื้อขายฉบับดังกล่าวระบุว่าที่ดินมีทิศเหนือติดที่ดินนางสมนึก โพธิ์สีรุ่ง ทิศใต้ติดหัวย

- ๒ -

ทิศตะวันออกติดที่ดินนายสมเดช โพธิ์สีรุ่ง และทิศตะวันตกติดทาง ดังนั้น การรับฟังพยานหลักฐานของศาลจังหวัดกาญจนบุรีและศาลฎีกานาคตีดังกล่าวจึงไม่ตรงกับคำให้การตามความเป็นจริง และเป็นการกระทำที่ทำให้ผู้ร้องและครอบครัวเสียสิทธิในการครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว

ผู้ร้องได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินกรณีศาลจังหวัดกาญจนบุรีและศาลฎีการรับฟังพยานหลักฐานในคดีไม่ถูกต้อง ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการวินิจฉัยแก่ผู้ร้องว่ากรณีตามเรื่องร้องเรียนเป็นคดีที่ศาlaysุติธรรมได้พิจารณาพิพากษางานถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาอրรถคดีของศาล ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ (๙) ประกอบประกาศผู้ตรวจการแผ่นดิน เรื่อง กำหนดเรื่องที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่รับไว้พิจารณาตามมาตรา ๓๗ (๙) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๓ (๖) บัญญัติห้ามนิให้ผู้ตรวจการแผ่นดินรับเรื่องที่มีลักษณะดังกล่าวไว้พิจารณา จึงไม่รับเรื่องร้องเรียน

ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาความเห็นชอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ โดยขอให้ตรวจสอบเอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดกาญจนบุรีและศาลฎีกานา ได้แก่ (๑) เอกสารใบเสียงภายในท้องที่ ก.บ.ท. & ที่ดินเลขที่ ๘๐/๒๕๔๕ ที่ใช้อ้างต่อศาลระบุว่าที่ดินทิศเหนือติดทาง ทิศใต้ติดคลอง ทิศตะวันออกติดคลอง และทิศตะวันตกติดที่ดินนายสมเดชหรือนายชนกฤต โพธิ์สีรุ่ง (๒) หนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินที่ทำขึ้นระหว่างนายแพนยืนยง โพธิ์สีรุ่ง (ผู้ขาย) และนางสาวยุพิน โพธิ์สีรุ่ง (ผู้ซื้อ) ระบุว่าที่ดินทิศเหนือติดที่ดินนางสมนึก โพธิ์สีรุ่ง ทิศใต้ติดหัวย ทิศตะวันออกติดที่ดินนายสมเดช และทิศตะวันตกติดทาง และ (๓) ตรวจสอบลายมือชื่อนางสาวยุพิน โพธิ์สีรุ่ง ตามเอกสารใบมอบอำนาจที่ทำไว้กับนางพยอม พุลเปี่ยม ซึ่งมีทิศเหนือติดป่า ทิศตะวันออกติดที่ดินนายสมเดช โพธิ์สีรุ่ง ทิศตะวันตกติดทาง และทิศใต้ติดฝายน้ำประตุค่าน

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาในวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสื่อมเสียภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมี

คำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย่งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาโดยทรัพย์สินทางการค้า ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยง ได้อันเนื่องจากการถูกกล่าวหาโดยทรัพย์สินทางการค้า ตามมาตรา ๗ (๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกกล่าวหาโดยทรัพย์สินทางการค้า ดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดทรัพย์สินทางการค้า ไม่ได้ตระบบที่การละเมิดทรัพย์สินทางการค้า ตามมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “... ถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลอ้างไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดทรัพย์สินทางการค้า หรือเสียหายอันเกิดจากกระทำการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมิใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาก็ ของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

- ๔ -

ถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณีที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาในวินิจฉัย

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๔๐/๒๕๖๑)

อนุศาสนา

(นายจรัส ภักดีธนาภูล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัช ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายณกรินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุสุล ส่ง กลับบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาวน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายรวิทย์ กังศศิเทียม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ